

отъ петнайсетъ години, тѣ бѣха си привикнали единъ другому кѣто братъ и сестра.

Между-това въ Джехадовото сърдце и въ душата му зароди се едно по дълбоко чувство и една по дълбока мисль къмъ Бюлбюла. Джехадъ я много обикнѣ, а при това галѣше го чародѣйната и сърдцеливата мисль, че ще може да стане зетъ на миралая, и то на Хассанъ-бей. Впрочемъ, както знаете, това не е вратоломна мисль. Джехадъ имаше хубаво лице и не бѣше захласнатъ, а съ протекцията на Хассанъ-бей и на неговитѣ приятели можѣше да достигне до нѣкое званично положение. Да чете, истина, незнаеше много, но то, найпослѣ, какво му пречи?

Менѣ Джехадъ ми е разказвалъ за любовта си въ млади години, и азъ неможѣхъ да го не жала много. Най-драго му бѣше, когато се случваше, да ми прикаже нѣкоя чертица отъ живота си съ нея, и тогава неговото, иначе толкозъ отчаянно лице, разведрѣваше се и светнуваше чудесно, или пъкъ му удрѣха съизи на очи и той се наплакваше и навайкваше до насита.

Веднѣжъ зимѣ, кога пътували отъ Македония за Пловдивъ, нападнали ги вѣнци въ Родопитѣ, и той безъ да гледа на примѣждието, скочилъ отъ уплашения конь и се завтеклъ къмъто коньтъ, който отъ едната си страна въ коша носилъ дванадесетъ-годишната Бюлбюла а въ коньтъ отъ другата си страна, малката робинка Зейнебъ, — и като го хваналъ за юздата, държалъ го яката и съ пищовъ въ ржка очаквалъ вѣлкътъ, ако би че нападне.

Но най хубавитѣ му спомени никнатъ тука въ Цариградъ и то тъкмо въ оная къща, въ която сѣ живѣли сѣ до-сега. Тамъ той, край морето предъ къщата, ловялъ на вѣдища рибички и заграбвалъ кокилки, които вѣчно въздишащото море изхвърляше на брѣгътъ; тамъ той вечеръ, на смръкване, умивалъ ъ